

עמ"ת 45389/10/14 - מדינת ישראל נגד שרון זוהר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"ת 45389-10-14 מדינת ישראל נ' זוהר(עציר)
בפני כב' השופטת יעל רז-לוי
העוררת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
שרון זוהר (עציר)
29 אוקטובר 2014

נוכחים:

ב"כ העוררת - עו"ד נדב אוחנה

המשיב וב"כ - עו"ד עופרה סיבוני

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום (כבוד השופט א. דהן), מיום 14.10.2014, במ"ת 20186-10-14, לפיה הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של החזקת נשק בכך שהחזיק ברימון יד מסוג הלם ובהמשך ביום 06.09.2014, נזרק הרימון לחצר בית פרטי וגם לסימני פיח על שביל הגישה.

ב"כ המשיב בבית המשפט קמא לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה באשר להחזקת הרימון עצמו, אך טענה כי לא הוכח שהמדובר בנשק שכן המדובר ברימון המיועד לפיזור הפגנות וכאשר בחוות הדעת שהוגשה לא צוין כי מדובר בנשק.

בית המשפט קמא קיבל טענה זו וקבע כי נפל ספק משמעותי בשאלה האם מדובר בחפץ שהוא נשק, על פי סעיף 144 לחוק העונשין תוך שציין כי חוות דעת המומחה שהוגשה מטעם המטה הארצי "אומרת דרשני יחד עם מנהגה של המעבדה כי קצין משטרה החתום על חוות דעת זו לא יחתום על תעודה בדבר היות המוצג נשק ולא יגדיר בשום מקום את הכלי מדגם אם-7290 כנשק".

בית המשפט קמא אף התייחס להכרעת בית המשפט העליון בעניין מכשיר דומה בשני ערעורים אך ציין כי ייתכן ששם היו ראיות אחרות.

אתמול התקיים דיון בהיעדר המשיב, אשר לא הובא בשל מצבו הבריאותי, בו הבעתי דעתי בע"פ בני הצדדים כי נראה שנפלה טעות בהחלטת בית המשפט בעניין זה שכן הגדרת הרימון בחוות הדעת עונה על הגדרת נשק בסעיף 144(ג)(3) לחוק העונשין, והדיון נדחה להיום להמשך במעמד המשיב עצמו.

כיום הודיעו הצדדים כי הם הגישו להסכמה, זאת לאחר שב"כ המשיב הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה לאור פסק הדין בע"פ 7124/06 המציין בבירור שרימון הולם מהווה נשק כהגדרתו בחוק העונשין וכן הגיעו להסכמה כי המשיב ישוחרר בתנאים מסוימים שצוינו לפרוטוקול.

טרם אאמץ את הסכמת הצדדים בדבר שחרורו של המשיב בתנאים כפי שפורט, רואה אני לנכון להידרש להחלטת בית המשפט קמא שהגיעה למסקנה כי קיים ספק בדבר קיומן של ראיות לכאורה בשאלה האם רימון ההולם הינו נשק.

סבורני שבעניין זה נפלו מספר שגגות בהחלטת בית המשפט.

ראשית, סעיף 144 ג' הוא שמגדיר משהו נשק, ולא סעיף 144ה' עליו, ולמעשה על היעדרו, הסתמך בית המשפט קמא כאשר קבע כי לא הוכח שמדובר בנשק.

ובמה דברים אמורים, סעיף 144ג' הוא שקובע, במספר חלופות מהו נשק ובין היתר נקבע בסעיף 144 ג' (3) כי נשק הוא "תחמושת, פצצה, רימון או כל חפץ נפיץ אחר שבכוחם להמית אדם או להזיק לו, לרבות חלק של אחד מאלו".

מכאן, על בית המשפט כאשר פלוני מואשם בעבירה של החזקת נשק, ומתעוררת השאלה האם חפץ מסוים הינו נשק, לבחון האם הובאו לפניו ראיות, בשלב בו אנו מצויים המדובר בראיות לכאורה, לכך שהמדובר בנשק.

וידגש, אין חובה שהוכחת האמור תהיה בחלופת שצוינה בסעיף 144 ה', היינו בתעודה החתומה בידי קצין משטרה בדרגת מפקח ומעלה המאשרת שמדובר בנשק. סעיף 144ה' לא עוסק בהגדרת נשק אלא מציין דרך הוכחה מסוימת אשר מקום בו היא מצויה בחומר הראיות, קיים היפוך נטלים, היינו תעודה זו הינה תשמש ראיה לדבר, כל עוד לא הוכח היפוכה. אין באמור כדי להוביל למסקנה כפי שסבר בית המשפט קמא, שזוהי דרך ההוכחה היחידה ובהיעדר תעודה מסוג זה, התעורר ספק בדבר היותו של החפץ נשק.

זאת ועוד, לא היה מקום לקבוע כי חוות הדעת של המעבדה במטה הארצי אומרת דרשני. שכן, חוות הדעת שהינה חוות דעת מומחה מתארת באופן מפורט את החפץ שהיא בדקה, באופן המוביל בבירור למסקנה שאותו חפץ הינו נשק. יודגש שוב כי השאלה האם אותו חפץ הוא נשק בהתאם להגדרת החוק, הינה עניין לבית המשפט להכריע בו, על פי הראיות המובאות בפניו ובמקרה זה עולה בבירור מחוות הדעת שמציינת שמדובר ברימון הולם וכי בכוחו להזיק לאדם, כי התמלאו הרכיבים המצוינים בהגדרת החוק בסעיף 144(ג)(3).

יתרה מכך, דרישה כי חוות הדעת תנקוט במונח נשק אף היא אינה במקומה שכן כאשר מדובר בחוות דעת מומחה, היא

כוללת בד"כ פירוט מקצועי על פי אותה מומחיות של אותו חפץ, פירוט התואם, או שאינו תואם את הגדרות החוק, ללא שימוש במילה המפורשת נשק שכאמור ההכרעה לגביה הינה לבית המשפט. ייאמר עוד בעניין זה כי השימוש בסעיף 144 נעשה בד"כ בטרם קיימת חוות דעת מומחה וכראייה ראשונית ניתנה תעודה החתומה על ידי קצין משטרה.

ברור כי חוות דעת מומחה כפי שבעניינו אין כוחה הראייתי נמוך מתעודה שכזו, אלא גבוה יותר.

טרם נעילה, אציין עוד כי אף פסקי הדין שהוזכרו בהחלטת בית המשפט קמא של בית המשפט העליון, עוסקים ברימון הלם ומאפיינים אותו כאשר הם מציינים שהמדובר בנשק, ואותם אפיונים המצוינים בפסקי הדין שם, קיימים בעניינו כעולה מחוות הדעת. מכאן, לא די היה בכך שבית המשפט יאמר שאינו יודע מה היו הראיות שם שכן השוואת ההגדרות שם לאמור בחוות הדעת בעניינו, מלמדת שהמדובר באותם מאפיינים, גם אם לא באותו דגם, ועל כן, בוודאי בשלב של ראיות לכאורה לא ניתן היה לאבחן את עניינו מהעניין שנדון שם.

אשר על כן, הערר מתקבל במובן זה שנקבע שקיימות ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיב. יחד עם זאת ובהתאם להסכמת הצדדים, המשיב ישוחרר בתנאים שנקבעו בבית המשפט קמא, כאשר יותר למשיב לצאת להתאווורות משך שלוש שעות, בין השעות 12:00 - 16:00 ולטיפול רפואי, מחר ובכל מועד אחר בהודעה לפרקליטות ללא צורך בהודעה לבית המשפט, והכל בליווי אחד המפקחים.

מובהר כי במידה והמשיב עמד בתנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט השלום הוא ישוחרר עוד היום.

**ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ה,
29/10/2014 במעמד הנוכחים.
יעל רז-לוי, שופטת**

ספיר א.